

ਨਾਸਰਤ ਵਿਚ ਠੁਕਰਾਇਆ ਜਾਣਾ

(13:53-58)

ਬਦਲਾਅ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਰੇ ਨਾਲ ਇਕ ਨਵੇਂ ਭਾਗ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ 12:46-50 ਦੇ ਅਗਲੇ ਭਾਗ ਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਅਧਿਆਇ 13 ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਦੇ (ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ)। ਦੋਹਾਂ ਪਹਿਰਿਆਂ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਠੁਕਰਾਉਣ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਦੰਗ ਹੋਏ” (13:53-56)

⁵³ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਉੱਥੋਂ ਤੁਰ ਪਿਆ। ⁵⁴ਅਰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਆਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਦੰਗ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਭਈ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਅਰ ਇਹ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੀਆਂ? ⁵⁵ਭਲਾ, ਇਹ ਤਰਖਾਣ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਹ ਦੀ ਮਾਂ ਮਰੀਅਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇ ਭਾਈ ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਅਰ ਸ਼ਮੂਊਨ ਅਰ ਯਹੂਦਾ ਨਹੀਂ ਹਨ? ⁵⁶ਅਤੇ ਉਹਦੀਆਂ ਸੱਭੇ ਭੈਣਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹਨ? ਫੇਰ ਉਹ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲਿਆ?

ਆਇਤ 53. ਜਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ... ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਵਾਕਅੰਸ਼ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਭਾਗਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰਦਿਆਂ ਮੱਤੀ ਵਿਚ ਕਈ ਬਦਲਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (7:28, 29; 11:1; 13:53; 19:1; 26:1)। ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਪੂਰੇ ਕਰ ਲੈਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਭੂ ਉੱਥੋਂ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਭਾਵ ਉਹ ਕਫ਼ਰਨਾਹੁਮ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ।

ਆਇਤ 54. ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਗਲੀਲ ਦੇ ਨਾਸਰਤ ਵਿਚ ਆਇਆ (2:23 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲੂਕਾ 4:16-30 ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਅਸਮਾਇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਕਫ਼ਰਨਾਹੁਮ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੱਤੀ ਅਤੇ ਮਰਕੁਸ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੋਰਾਨ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਨਾਸਰਤ ਵਿਚ ਗਿਆ (ਮਰਕੁਸ 6:1-6)।

“ਆਪਣੇ ਦਸਤੂਰ ਅਨੁਸਾਰ” (ਲੂਕਾ 4:16), ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਮਰਕੁਸ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਬਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹੋਈਆਂ (ਮਰਕੁਸ 6:2)। ਮੱਤੀ ਵਿਚ ਇਹ ਪਹਿਰਾ ਸਮਾਜ (ਸਿਨਾਗੋਗ) ਵਿਚ ਉਸਦੀਆਂ ਸਿਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਆਖਰੀ ਹਵਾਲਾ ਹੈ। ਨਾਸਰਤ ਵਿਚ ਉਸਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕ ਯਿਸੂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੰਗ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ, ‘ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਅਰ ਇਹ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੀਆਂ?’ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋਣਗੇ (ਵੇਖੋ 2:19-23)। ਨਾਸਰਤ ਤੋਂ ਜਾਣ

ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਉਹ ਘੁਮਕੜ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 55. ਲੋਕ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ‘ਤਰਖਾਣ ਦਾ ਪੁੱਤਰ’ ਕਰਕੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਪੈੜਾਂ ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਉਹ ਆਪ ਵੀ ਤਰਖਾਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ (ਮਰਕੁਸ 6:3)। ਕਿਸੇ ਯਹੂਦੀ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਸਿੱਖਣਾ ਇਕ ਰਵਾਇਤ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:22)। ਯਹੂਦੀ ਕਹਾਵਤ ਸੀ ਕਿ ‘ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਹੱਥੀ ਕੰਮ ਨਾ ਸਿਖਾਇਆ, ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾ ਦਿੱਤਾ।’¹ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ *tektōn* ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਤਰਖਾਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਤਰਖਾਣ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਿਆਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਦਾ ਫ਼ਰਨੀਚਰ ਜਾਂ ਖੇਤੀ ਦਾ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦਿਆਂ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। *tektōn* ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਆਮ ਅਰਥ ‘ਪੱਥਰ ਦਾ ਕਾਰੀਗਰ’ ਜਾਂ ‘ਮਿਸਤਰੀ’ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।² ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਧੇਰੇ ਮੰਨਣ ਯੋਗ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਲਈ ਯੂਸੁਫ਼ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਇਕ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋਣ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਨਾਸਰਤ ਕੈਸਰੀਆ ਅਤੇ ਤਿਬਰਿਆਸ ਵਰਗੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮੁੱਖ ਸੜਕਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ।³ ਇਸ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਸਿਫ਼ੋਰਿਸ ਨਾਸਰਤ ਤੋਂ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੀ ਮੀਲ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਾਲਪੁਣੇ ਅਤੇ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਹੇਰੋਦੇਸ ਅੰਤਿਪਾਸ ਵੱਲੋਂ ਫੇਰ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯੂਸੁਫ਼ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਣਗੇ।⁴

ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਰੀਅਮ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਅਰ ਸ਼ਮਾਊਨ ਅਰ ਯਹੂਦਾ ਨੂੰ ਇਹਦੇ ਭਾਈ ਦੱਸਿਆ (12:46 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)।

ਆਇਤ 56. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਅਤੇ ਉਹਦੀਆਂ ਸੱਭੇ ਭੈਣਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹਨ?’ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤ ਸ਼ਬਦ ‘ਸੱਭੇ’ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਹੋਰ ਵੀ ਭੈਣਾਂ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇਕ ਜ਼ਿਕਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਰਕੁਸ 6:3 ਵਿਚ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਕਈਆਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲਾ ਦੋ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ‘ਸਾਡੇ ਕੋਲ’ ਹੋਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਾਸਰਤ ਵਿਚ ਹੀ ਵਿਆਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਦੂਜਾ, ਮਰੀਅਮ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਭਰਾ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਯਿਸੂ ਨਾਲ (ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬੇਟਾ) ਉਸ ਦੇ ਉੱਥੇ ਵਸ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਿਤਾ ਯੂਸੁਫ਼ ਦਾ ਨਾਂ ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਚੁਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਲੋਕਾਂ ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਫੇਰ ਉਹ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲਿਆ?’ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਉਸ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹੈਰਾਨ ਸਨ।

“ਠੋਕਰ ਖਾਧੀ” (13:57)

⁵⁷ਐਉਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਠੋਕਰ ਖਾਧੀ। ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਨਬੀ ਦਾ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਿਆਦਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਆਇਤ 57. ਨਾਸਰੀ ਲੋਕ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਤੋਂ

ਠੋਕਰ ਖਾਧੀ। ਨਾਸਰਤ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੀ ਕਿ ਖੁਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨਬੀ ਨੂੰ ਖੜਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 1:46)। ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਵੰਗਾਰ ਮਿਲੀ (ਲੂਕਾ 4:23-27)। ('ਠੋਕਰ ਖਾਧੀ' ਲਈ 11:6 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਭੀੜ ਵੱਲੋਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਏ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਇਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗੱਲ ਨਿੱਕਲੀ, 'ਨਬੀ ਦਾ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਿਆਦਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।'

“ਬੇਪਰਤੀਤੀ” (13:58)

58 ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਨਾ ਕੀਤੀਆਂ।

ਆਇਤ 58. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਦੇ ਕਾਰਣ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਨਾ ਕੀਤੀਆਂ। ਮਰਕੁਸ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਉਹ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਕਰਾਮਾਤ ਨਾ ਵਿਖਾ ਸਕਿਆ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਬੀਮਾਰਾਂ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ (ਮਰਕੁਸ 6:5)। ਭਲਾ ਮੱਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ ਕਰਕੇ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਮੋਅਜਜ਼ਾ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ? ਸ਼ਾਇਦ ਨਹੀਂ। ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਐਨਾਂ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਤੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਹੀ ਲੋਕ ਮੋਅਜਜ਼ਿਆਂ ਲਈ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਆਏ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਗੱਲ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਲਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਢੀਠ ਹੋਣਾ ਸੀ।

~~~ ਸਬਕ ~~~

ਭਲਾ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਕਰਕੇ ਠੋਕਰ ਲਗਦੀ ਹੈ ? (13:53-58)

ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਠੋਕਰ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਠੋਕਰ ਲੱਗੀ ਸੀ (13:57; ਮਰਕੁਸ 6:3; ਲੂਕਾ 4:28, 29; ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 1:46)। ਅੱਜ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਠੋਕਰ ਲੱਗਦੀ ਹੈ:

1. ਮਸੀਹ ਦਾ ਧਿਆਨ ਜਿਸਮਾਨੀ ਨਾਲੋਂ ਰੁਹਾਨੀ ਵੱਲ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਆਤਮਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਦੇਹ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਤਾਂ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਪਰਿਪੇਖ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਅਹਿਮ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ? ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕਵਾਦ ਦਾ ਪਾਣੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਵਰਗੇ ਮੀਡੀਆ ਦੇ ਸਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਇਨਕਾਰ, ਬੇਗਰਜ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣ ਦੀ ਥਾਂ ਖੁਦਗਰਜ਼ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਤਰਸ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਬਣਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਸਚਮੁਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ?

2. ਮਸੀਹ ਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਆਮ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚਿਆਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਯਹੂਦੀ ਵਿਖਾਵੇ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸਾਦਾ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੱਟੀ। ਉਹ ਤਾਕਤਵਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਅਤੇ ਮੂਰਖਤਾ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:27)। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ‘ਉਸ ਸਾਦਗੀ ਤੋਂ ਜੋ ਮਸੀਹ ਵੱਲ ਹੈ’ ਭਟਕ ਨਾ ਜਾਵੇ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:3; NKJV)। ਭਲਾ ਅਸੀਂ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਸਰਲ ਕਾਰਜਾਂ ਜਾਂ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਅਸਾਨ ਯੋਜਨਾ ਤੋਂ ਅਪਮਾਨਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ?

3. ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਸੰਦੀਦਾ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਅਤੇ ਰੀਤਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ।

ਜੇ ਉਹ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਲੈਣਾ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਭਰੇ ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਗਲਤੀਆਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕਪਟੀ ਹੋਣ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ (6:2, 5, 16; 15:3-11)। ਅੱਜ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਧਾਰਮਿਕ ਜਗਤ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੋਕਰ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਿਰਫ਼ ਮਸੀਹ ਦੀ ਇੱਜ਼ੀਲ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 1:16)।

ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਭੌਤਿਕ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਰੂਹਾਨੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਫ਼ਿਕਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਮਸੀਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇ? ਭਲਾ ਜੋ ਕੁਝ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਠੋਕਰ ਲੱਗੇਗੀ?

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਟੇਸੇਫ਼ਟਾ ਕਿਦੁਸ਼ੀਨ 1.11. ²ਵਾਲਟਰ ਬਾਉਰ, *ਏ ਗ੍ਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ਼ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਐਂਡ ਅਦਰ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚਿਅਨ ਲਿਟਰੇਚਰ*, ਜਿਲਦ 3ਜੀ, ਸੇਧ ਅਤੇ ਸੰਪਾ., ਫ੍ਰੈਡਰਿਕ ਡਬਲਯੂ. ਡੈਂਕਰ (ਸ਼ਿਕਾਗੋ: ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ਼ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਪ੍ਰੈੱਸ, 2000), 995. ³ਵੇਖੋ ਡਬਲਯੂ. ਐਫ਼. ਅਲਬ੍ਰਾਈਟ ਐਂਡ ਸੀ. ਐਸ. ਮੈਨ, *ਮੈਥਿਊ, ਦ ਐਂਕਰ ਬਾਈਬਲ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਸਿਟੀ, ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਡਬਲਡੇ ਐਂਡ ਕੰ., 1971)*, 173. ⁴ਰਿਚਰਡ ਬੇਟੀ, *ਜੀਜ਼ਸ ਐਂਡ ਦ ਫ਼ਾਰਗੌਟਨ ਸਿਟੀ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1991)*, 70-82.